

ZORAN PEVEC

Vrnitev

I

Prva pripoved seže vedno v drget duše
in tu se ni potrebno sporazumeti o ničemer.

Nekoč je deček sedel na tricikel
in se po terasi velike hiše

odpeljal v širno življenje,
ki je čakalo, kot škatla z darili,

v skritem kotu sobe.
Mati ga je pobožala po laseh,

oče ga je potrepil po ramenih
in vse je posnela kamera nemega očesa.

II

Slikarka tihožitij mu je na srce pripela
znamenje prvega verovanja v domišljijo,

in njene hčerke so mu odprle vrata
v utripajoče trenutke otroško nedolžne ljubezni.

Deček je z odprtimi usti poslušal zgodbe
o dveh bratih, o živalih, ki jih je stari mož

odpeljal na varno z ogromno barko,
o stolpu, kjer so brbotali nešteti glasovi,

o plapolanju negibnega zraka,
ki spreminja barve, če se ga dotakneš v sanjah.

III

Kasneje, ko se je poročil,
je svoji ženi pripovedoval

zanesene besede,
iz katerih so bili napisani verzi

o majhni hčerki, ki je kmalu postala resničnost,
o najtišjem času, ki izgine,

če se ga dotakneš z besedo,
ali o šepetu slike,

ki se mu je še vedno prikazovala
iz rane mladosti.

IV

Ugotovil je, da mora imeti večni deček
večni veter prostosti,

četudi samo v svoji glavi.
V rokah dečka se včasih znajde

za prgišče zemlje,
ki se z leti spreminja v pesek.

Dlan se razpre in na njej
je narisana življenjska črta.

Toda deček je v resnici ne vidi,
kajti predan je pijanosti svoje domišljije.

V

Deček zmago ljubi,
a se je po svoje boji.

V duši ga grize
klic po čisti svobodi;

toda svoboda je plod pričakovanj,
ki se vedno izjalovijo

v brozgo nerazrešljivih vprašanj.
Modrosti se vlačijo med ustnicami

in že komaj izrečene,
se sprevrtaajo v lastna nasprotja.

VI

Kljub vsemu je deček ptica med pticami
in vedno želi poleteti višje od drugih.

Četudi se zaveda, da leti
v svojo samoto.

Ko se zdi, da je najbolj potreben vsem,
je v resnici najbolj potreben samemu sebi.

Deček je mornar in vesoljec,
je neustavljivi duh raziskovalca

dvojne tišine, mračne bolečine,
izzivajočega nasmeha in svojega imena.

VII

Deček, ki je postal navidezni mož,
se ozira naokrog,

obdaja ga pršenje in prasketanje besed,
modrec ga nagovarja z vrha hriba.

Nemogoče se zdi tako nekoristno,
mogoče pa pijano, od ljubimkanja

neutolažljivega hrepenenja, izginja,
še preden se ga dotakne prst spoznanja.

V neprestanem menjavanju vetra
se zdi kot prahec, ki ga čas nosi po zraku.

VIII

Deček je vedno sam svoj,
nikoli se ne primerja z drugimi,

s svojim nepodkupljivim glasom
drsi kot jutranja sapa skozi svet,

zdajci z zaprtimi očmi, kot da spi,
in drugič na široko zroč

v uganke, ki sijejo
v zamegljeni prostor pred njim.

Tako minevajo leta,
natančno spremstvo trenutkov.